

ΕΠΕΦΑΝΗ Η ΧΑΡΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ Η ΣΩΤΗΡΙΟΣ.

(Αναφορά στη μεγάλη εορτή των Θεοφανείων).

ΛΑΜΠΡΟΥ Κ. ΣΚΟΝΤΖΟΥ, Θεολόγου- Καθηγητού.

Τα ἴγια Θεοφάνεια εἶναι μια ἀπό τις μεγαλύτερες εορτές της Χριστιανοσύνης. Κατ' αὐτήν εορτάζεται το μεγάλο γεγονός της Βαπτίσεως του Κυρίου στα ιορδάνεια νάματα και η θαυμαστή και σπάνια φανέρωση της Τριαδικῆς Θεότητος στον κόσμο.

Η σπουδαιότητα της μεγάλης εορτῆς φαίνεται ἀπό το γεγονός ὅτι αὐτή, μετὰ το Πάσχα, εἶναι η ἀρχαιότερη χριστιανική εορτή. Ιστορικές μαρτυρίες ἀναφέρουν ὅτι καθιερώθηκε νωρίτερα ἀπό το 140 μ.Χ. ἀπό την ομάδα του αἰρετικού Γνωστικού Βασιλείδη στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου. Οι Γνωστικοὶ ἐόρταζαν τη Βάπτιση του Χριστοῦ και ταυτόχρονα την Γέννησή του στις 6 Ιανουαρίου, διότι πίστευαν πως κατὰ τη βάπτιση ἐνώθηκε ὁ «αἰώνας» Χριστός με τον ἄνθρωπο Ἰησοῦ, κακοδοξία, την οποία υιοθέτησαν ἀργότερα και οι αἰρετικοὶ Νεστοριανοί. Η καθιέρωσή της δεν εἶναι ἐπίσης ἀμοιρῆ με την ὀργιαστική εἰδωλολατρική εορτή του χειμερινοῦ ἡλιοστασίου των Αἰγυπτίων και των Αράβων, η οποία συνέπιπτε την ἴδια ἡμερομηνία.

Φαίνεται πως η εορτή αὐτή ἔτυχε μεγάλης ἀποδοχῆς τόσο ἀπό τους αἰρετικούς Γνωστικούς, ὅσο και ἀπό πολλούς χριστιανούς, καθ' ὅτι η Ἐκκλησία δεν εἶχε ως τότε καθιερώσει τέτοια εορτή. Ἴσως το γεγονός αὐτό ὀδήγησε την Ἐκκλησία να υιοθετήσῃ την εορτή αὐτή και να ἀποτρέψῃ τους πιστούς να συνεορτάζουν με τους αἰρετικούς Γνωστικούς. Οι πηγές μας βεβαιώνουν πως η εορτή των Θεοφανίων, κατὰ την οποία

εορτάζονταν μαζί η Γέννηση και η Βάπτιση του Κυρίου στα τέλη του 2^{ου} αιώνα ήταν γεγονός. Ως τα τέλη του 4^{ου} αιώνα στη Δύση εορτάζονταν μαζί η Γέννηση και η Βάπτιση, οπότε και μεταφέρθηκε η εορτή της Γεννήσεως στις 25 Δεκεμβρίου, αντικαθιστώντας την ειδωλολατρική εορτή του «**Αήττητου Ηλίου**». Στην Ανατολή χωρίστηκε επί ιερού Χρυσοστόμου στις αρχές του 5^{ου} αιώνα. Στις λεγόμενες προχαλκηδόνιες εκκλησίες (Κοπτική, Αρμενική, Νεστοριανική, κλπ), κράτησαν την αρχαία παράδοση εορτάζοντας την 6^η Ιανουαρίου τη Γέννηση και τη Βάπτιση μαζί.

Το γεγονός της Βαπτίσεως του Κυρίου ενέχει τεράστια θεολογική σημασία. Σύμφωνα με την βιβλική διήγηση όταν ο Χριστός έγινε τριάντα ετών και προκειμένου να βγει στο δημόσιο βίο Του πήγε στην έρημο του Ιορδάνη προκειμένου να λάβει το τυπικό βάπτισμα της μετανοίας από τον τίμιο Πρόδρομο. Στα μέρη εκείνα ο μέγας προφήτης Ιωάννης κήρυττε με αφάνταστη τόλμη και παρρησία τη μετάνοια, ώστε να υποδεχτούν οι άνθρωποι καθαρμένοι τον ερχόμενο Σωτήρα. Συνέρεαν κοντά του μεγάλα πλήθη για να ακούσουν τον διαπρύσιο και ελπιδοφόρο κήρυκα. Αυτός τους έβαζε στα νερά του Ιορδάνη, όπου εξομολογούνταν τις αμαρτίες τους. Ήταν μια καθαρά συμβολική πράξη. Όπως έτρεχε το γάργαρο νερό και καθάριζε τους σωματικούς ρύπους κατά τον ίδιο τρόπο η εξομολόγηση και μετάνοια καθάριζε την ψυχή του βαπτιζόμενου.

Ο Κύριος προκειμένου να δείξει ως άνθρωπος σεβασμό στην ανθρώπινη παράδοση δέχτηκε να λάβει το τυπικό βάπτισμα του Ιωάννη, χωρίς ουσιαστικά να το έχει ανάγκη, διότι ήταν απόλυτα αναμάρτητος, «**ο πάσης επέκεινα καθαρότητος**». Αυτό θα τον διευκόλυνε στο μεγάλο δημόσιο απολυτρωτικό έργο που θα άρχιζε κατόπιν. Ο Ιωάννης θεωρούνταν μεγάλος προφήτης από το λαό. Η υπόδειξη του Ιησού από αυτόν ως «**Αμνού του Θεού, του αίροντος την αμαρτίαν του κόσμου**» (Ιωάν.1:29) ήταν απαραίτητη. Η μαρτυρία του Ιωάννη για τον Χριστό στάθηκε καθοριστική, τα πλήθη πείσθηκαν και αναγνώρισαν στο πρόσωπο του Ιησού τον αναμενόμενο Μεσσία. Χάρη σε αυτή τη μεγάλη μαρτυρία σχηματίστηκε ο πρώτος πυρήνας των συνεργατών του Κυρίου.

Εκτός από την μαρτυρία του Ιωάννη υπήρξε και ένα άλλο συγκλονιστικό και μοναδικό γεγονός. Τη στιγμή που ο Κύριος μπήκε στα νερά του Ιορδάνη άνοιξαν οι ουρανοί και παρουσιάστηκε αυτοπρώπως ο Τριαδικός Θεός στα παραβρισκόμενα πλήθη. Ο Ενανθρωπήσας

Λόγος βρίσκονταν στα ιορδάνεια νάματα, το ἕγιο Πνεῦμα κατέβαινε **«ωσεί περιστέρα»** (Ματθ.3:16) και από τον ανοιγμένο ουρανό ακούστηκε η φωνή του Πατέρα **«ούτος εστιν ο υιός μου ο αγαπητός, εν ω ευδόκησα»** (Ματθ.3:16,17). Αυτό το συγκλονιστικό γεγονός της θεοφάνειας σημαίνει ότι το έργο της σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους είναι συλλογική απόφαση του Τριαδικού Θεού. Η φανέρωσή Του κατά την στιγμή της Βαπτίσεως του Χριστού φανερώνει την επιβεβαίωση για την ξεχωριστή επιμέλεια του Θεού για τη λύτρωση του κόσμου και την επίσημη χρίση του Χριστού ως Μεσσία και Λυτρωτή της ανθρωπότητας και ολοκλήρου της κτίσεως. Αποτέλεσμα αυτής της επιβεβαίωσης είναι η κατοπινή δυναμική πορεία του Κυρίου στον κόσμο της πτώσεως και της φθοράς και η πανηγυρική νίκη Του κατά των δυνάμεων του σκότους, η οποία θα ολοκληρωθεί με την λαμπροφόρο Ανάστασή Του! Στην ευφρόσυνη εορτή ψάλλουμε σχετικά: **«Βαπτίζεται Χριστός μεθ' ημών ο πάσης επέκεινα καθαρότητος, ενίησι τον αγιασμόν τω ύδατι και ψυχών τούτο καθάρσιον γίνεται' επίγειον το φαινόμενον, και υπέρ τους ουραμούς το νοούμενον...»** (4^ο τροπ. των Αίνων των Φώτων).

Το γεγονός της Βαπτίσεως του Κυρίου αποτελεί φωτεινό ορόσημο στην επί γης πορεία και δράση του Σωτήρα μας, διότι **«ο λαός ο καθήμενος εν σκότει είδε φως μέγα και τοις καθημένοις εν χώρα και σκιά θανάτου φως ανέτειλεν αυτοίς»** (Ματθ.4:16). Η είσοδος του Χριστού στον κόσμο διέλυσε τα πνευματικά σκοτάδια του πτωτικού παρελθόντος, διότι είναι ο ίδιος το **«φως το αληθινόν, ο φωτίζει πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον»** (Ιωάν.1:9). Κατά τα Θεοφάνια **«εθεασάμεθα την δόξαν αυτού, δόξαν ως μονογενοῦς παρά πατρός, πλήρης χάριτος και αληθείας»** (Ιωάν.1:14). Γι' αυτό οι πιστοί ονόμασαν τη μεγάλη αυτή εορτή τα Φώτα και μάλιστα η αρχαία Εκκλησία πραγματοποιούσε την ημέρα αυτή τις βαπτίσεις των κατηχουμένων, τις οποίες ονόμαζε φωτισμούς! Ο ιερός υμνογράφος της μεγάλης εορτής μας προτρέπει: **«Δεύτε λάβετε πάντες Πνεύμα σοφίας, Πνεύμα συνέσεως, Πνεύμα φόβου Θεού, του επιφανέντος Χριστού»** (τροπ. Μ. Αγιασμού).

Μια άλλη σημαντική παράμετρος της εορτής των Θεοφανίων είναι ο καθαγιασμός της φύσεως. Η κάθοδος του Χριστού στα ιορδάνεια ρείθρα σημαίνει τον καθαγιασμό του υγρού στοιχείου, που είναι η βάση της ζωής σε ολόκληρη τη δημιουργία και κατ' επέκταση ο καθαγιασμός ολόκληρης της κτίσεως, η οποία εξαιτίας της ανθρωπίνης αμαρτίας

«**συστενάζει και συνωδύνει άχρι του νυν**» (Ρωμ.8:22). Οι καταπληκτική ασματική ακολουθία της εορτής είναι γεμάτη από ύμνους, αναγνώσματα και ευχές, που αναφέρονται στον εξαγιασμό της φύσεως με προεξάρχουσες τις υπέροχες ευχές του Μεγάλου Αγιασμού. Ο ίδιος ο Μεγάλος Αγιασμός, που μεταλαμβάνουμε την ημέρα αυτή, είναι η απελευθέρωση της υλικής δημιουργίας από τη φθορά της πτώσεως και η μετουσίωσή της στην προπρωτική κατάστασή της. Ο προφήτης Ησαΐας προείδε αυτή την θαυμαστή εσχατολογική μεταμόρφωση του υλικού κόσμου ως εξής: **«Τα γαρ όροι και οι βουνοί εξαλούνται, προσδεχόμενοι υμάς εν χαρά, και πάντα τα ξύλα του αγρού επικροτήσει τοις κλάδοις. Και αντί της στοιβής αναβήσεται κυάρισσος, και αντί της κονύζης αναβήσεται μυρσίνη. Και έσται Κυρίω εις όνομα, και εις σημείον αιώνιον, και ουκ εκλείψει»** (Ησ.55:12). Οι λαμπρές τελετές του καθαγιασμού των υδάτων, με τη ρίψη του Τιμίου Σταυρού σε αυτά, την αγία αυτή ημέρα, σημαίνουν τον αέναο εξαγιασμό της δημιουργίας, χάρη στην καθαρική δύναμη του Χριστού, η οποία πηγάζει από τα ιορδάνεια ρείθρα. Η Ορθόδοξη ναυτική χώρα μας, η οποία ζει και μεγαλουργεί χάρη στο απλόχερο υγρό στοιχείο που την περιβάλλει, εορτάζει με ιδιαίτερη λαμπρότητα αυτή την εορτή και συμμετέχουν οι πιστοί πάνδημα στις λαμπρές τελετές του καθαγιασμού των υδάτων.

Η μεγάλη εορτή των Θεοφανίων αποτελεί την απαρχή του επί γης απολυτρωτικού έργου του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. **«Αδάμ τον φθαρέντα αναπλάττει ρείθροις Ιορδάνου και δρακόντων κεφαλάς εμφωλευόντων διαθλάττει ο Βασιλεύς των αιώνων Κύριος»** (2^ο τροπ. Α΄ ωδής, του κανόνα των Φώτων). Αυτό μας κάνει να σκιρτούμε από χαρά και να γεμίζουμε τις πληγωμένες καρδιές μας από ανείπωτη ελπίδα για τη λύτρωσή μας από τα πικρά δεσμά της αμαρτίας και του θανάτου. Το τυπικό βάπτισμα του Κυρίου στον Ιορδάνη αποτελεί για μας παράδειγμα για το ουσιαστικό μας βάπτισμα, το οποίο είναι **«λουτρόν παλιγγενεσίας»** και θάνατος του παλαιού πρωτικού εαυτού μας και αναγέννηση της νέας εν Χριστώ υπάρξεώς μας. Δια του αγίου Βαπτίσματος **«ο παλαιός ημών άνθρωπος συνεσταυρώθη, ίνα καταργηθή το σώμα της αμαρτίας, του μηκέτι δουλεύειν ημάς τη αμαρτία»** (Ρωμ. 6:5). Στην καταπληκτική ακολουθία του Μεγάλου Αγιασμού διαβάζουμε: **«Σήμερον τα των ανθρώπων πταιίσματα τοις ύδασι του Ιορδάνου απαλείφονται. Σήμερον ο παράδεισος ανέωκται τοις ανθρώποις και ο ήλιος της δικαιοσύνης καταυγάζει ημίν... Σήμερον του παλαιού θρή-**

νου απηλλάγημεν και ως νέος Ισραήλ διασώθημεν. Σήμερον του σκότους εκλυτρούμεθα και τω φωτί της θεογνωσίας καταυγαζόμεθα. Σήμερον η αχλύς του κόσμου καθαίρεται, τη επιφανεία του Θεού ημών... Σήμερον ο Δεσπότης προς το βάπτισμα επείγεται, ίνα αναβιβάση προς ύψος το ανθρώπινον» (Ευχή Μ. Αγιασμού).

Ο Θεός της πίστεώς μας δεν είναι ένα αφηρημένο λογικό και θεωρητικό σχήμα, γέννημα ανθρώπινης φαντασίας, αλλά ο ζωντανός Τριαδικός Θεός, ο Οποίος καταδέχτηκε να εισέλθει στον κόσμο και την ανθρώπινη ιστορία, για χάρη της δική μας απολυτρώσεως. Ως σημείο δε της αέναης παρουσίας Του και της φανέρωσής Του στον κόσμο, είναι το ανεπανάληπτο γεγονός των Θεοφανείων, το οποίο εορτάζουμε με κάθε λαμπρότητα αυτή τη μεγάλη μέρα.

Πηγή : <http://www.apostoliki-diakonia.gr>